

dette sikkerhedsmæssige spørgsmål op på effektiv måde.

Når generaldirektøren fremhæver, at ILO's vigtigste opgaver stadig består i dets arbejde for fastsættelse af normer ved udarbejdelse af konventioner og henstillinger, kan den danske regering tiltræde dette synspunkt.

Den interesse, som den danske regering altid har vist denne side af ILO's arbejde, er i de sidste par år blevet yderligere forøget som følge af det samarbejde, som nu finder sted mellem de fem nordiske lande også på dette område.

Under Nordisk Råd er der nedsat en særlig komité, hvis opgave skal være at gennemgå alle de ILO-konventioner, som ikke er blevet ratificeret af et eller flere af disse lande og om nødvendigt at stille forslag til de pågældende myndigheder med henblik på en ændring af den bestående lovgivning.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at fremhæve visse forhold i forbindelse med udarbejdelse af konventioner, som har stået i vejen for Danmarks og til en vis grad også for de andre nordiske landes ratifikation af en række konventioner, medens et stort antal lande, som er blevet medlemmer af ILO på et langt senere tidspunkt end de nordiske lande, har været i stand til at ratificere disse konventioner.

Den lovgivning i de nordiske lande, der vedrører spørgsmål behandlet i de pågældende konventioner, opfylder faktisk de minimumsnormer, der er fastsat i konventionerne f. eks. med hensyn til social tryghed; når man alligevel ikke har været i stand til at ratificere dem, skyldes det hovedsageligt, at de enkelte landes lovgivning, som allerede var indført, da ILO blev oprettet, bygger på andre grundlæggende principper end de senere vedtagne konventioner.

Som eksempel kan jeg nævne, at den danske alderspensionsordning, der går helt tilbage til 1891, finansieres gennem de almindelige skatter og ikke er nogen forsikringsmæssig ordning, således som det er foreskrevet i visse konventioner.

En anden grund til, at vi ikke har kunnet ratificere en række konventioner, er, at konventionernes bestemmelser i mange tilfælde er alt for uelastiske og detaljerede.

Det kan være rimeligt at anføre disse enkeltheder i tilfælde, hvor et land står over for at indføre ny lovgivning, men alt for mange detaljer, som synes at være af mindre betydning, kan føre til, at regeringerne ikke finder tilstrækkeligt grundlag for at foreslå sådanne ændringer i deres lovgivning, som en ratifikation ville nødvendiggøre.

Endelig er der de tilfælde, hvor en konvention behandler spørgsmål, som i Danmark ikke henhører under lovgivningen, men er overladt til ordning ved kollektive overenskomster mellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationer. Dette er f. eks. tilfældet med hensyn til arbejdstidens længde for voksne arbejdere, og efter Bureauets opfattelse, således som den senest har fundet udtryk i rapporten om arbejdstid til dette års konference, kan kollektive overenskomster ikke danne grundlag for ratifikation.

Omend jeg er ganske klar over, at Bureauet erkender betydningen af ikke at gøre konventionerne for uelastiske eller detaljerede, vil jeg gerne benytte lejligheden til så kraftigt som muligt at understrege den vægt, som den danske regering lægger på ikke at tynde konventionerne med alt for mange detaljer, men i alt væsentligt at indskrænke dem til bestemmelser om principielle spørgsmål eller i hvert fald gøre dem mere elastiske. Det samme gælder til en vis grad henstillingerne.

Nogle arbejdsgiverrepræsentanter har fra tid til anden spurgt, hvorledes regeringsrepræsentanterne, uanset at de er klare over, at deres land ikke vil kunne ratificere en bestemt konvention, alligevel mener, at de kan stemme for konventionen på konferencen. Efter min mening er dette spørgsmål uberettiget. Som vi alle ved, består et af ILO's mål i at bidrage til en højnelse af leveforholdene i de mindre udviklede områder.

Hvorfor skulle et land, som af en eller flere af de nævnte grunde ikke selv er i stand til at ratificere en bestemt konvention, ikke yde sit bidrag til opnåelse af dette prisværdige mål ved at stemme for et konventionsforslag? Hvis alle de regeringsrepræsentanter, som på afstemningstidspunktet er klare over, at deres land ikke vil kunne ratificere denne konvention, eller som i hvert fald anser det for tvivlsomt, om en ratifika-